

před lékařem; kromě tomu
440 pomůže, ktož zjeví jemu.
Takéž této tvé truchlosti
snad tebe nikte nezproští,
ač je někomu nepovieš,
ješto na svém srdečku vieš.“
445 Jinoch babě odpovédě:
„Tys múdrá žena, to vědě,
a protož jáz, matko, tobě
povědě pravdu o sobě,
ač chceš mne v tom nepronésti
450 a z té truchlosti vyvésti.“
„Synku, nemeškaje pověz,
pomohu ti, to dobřě věz.“
„Jest, matko, zde vdova tato.
Slíbil bych to za vše zlato,
455 bych mohl toho dojíti,
bych ju mohl sobě pojéti.
Tu sem dávno pojéti chtěl |
104 a a v tom sem nice neprospěl.
Dával sem jěj darón mnoho,
460 i jest mi žěl velmi toho,
žeť jest mnú již pohrděla
i cěle odpovéděla.“
Vecě baba: „Mně viac nelaj,
milý synku, a koláč daj;
465 v krátkém času přideš k tomu,
budeš volen v jejé domu.“
„Ach, by se to mohlo státi,
chtělť bych dobrý koláč dáti.“
„Jedno buď vesel, synu mój,
470 již jako s niú jmáš svój pokoj.“
I počě baba mysliti,
kak by mohla přělúdit
tu čsnú vdovu, ješto bieše
v svém čsném vdovstvě i vždy chtieše.

475 I jměješe psa malého
ta baba, velmi dvorného.
Toho za tři dni nekrmi,
až by ten psík lačen velmi.
104 b Potom s hořčící smie|sivši
480 chleba a psa nakrmivši,
i jide s tiem psíkem k vdově,
naležši tu chytrost sobě.
Ta paniú mniec nábožničku,
příje míle tu svódníčku.
485 A když pospolu sediesta,
rozličná slova mluviesta;
a když psíka uzřě toho
ta paní, ano jmu mnoho
z jeho očí slez tečieše,
490 ta paní k téj babě dieše:
„Pověz mi, má milá matko,
toto tvé malé ščeňátko,
proč pláče i szly mu tekú
takéž, jakž same člověku?“
495 Udeři se u prsi silně
i zaplaka baba pilně
a řkúci: „Má dcerko milá,
nikdys toho neslýchala,
kaká se hřiešnici pakost
500 mně nynie stala i žalost,
jéžtoť nesměji zjeviti
ani pro hanbu praviti.
105 a Toho se žehnaj lé|hajúc,
milá dcerko, i vstávajúc,
505 ať se nestane v tvém rodě;
nechtěj i vrahu téj škodě!
By chtěla, dci, zatajiti,
chtělať bych to povéděti.“
„Milá matko, prav bezpečně,
510 chcuť toho tajiti věčně.“